

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXV. évfolyam 4. szám - 2015. december 14.

Emlékeztető az Iskolatanács 2015. december 08-i üléséről

Jelen voltak:

Osztályok	Diákok	Szülők
ALBAttrOsz	Náray Bendegúz, Bimbó Csaba	Nárayné Örszigethy Éva
RobInHood	–	Goitein Veronika
Dimenzió	Wéber Áron	Nyáradiné Radics Györgyi
káró	–	–
MárkA	–	Ungvár Zsuzsa
MaszK	Tóth Marcell	Szabó Krisztián
MIQN?!	Krauss Anna	–
Guru	Perenyei-Gerecs Blanka	Nádori Lídia
MáGia	Turi Samu	–
Zserbó	–	Rozgonyi Emese
DolcEVita	–	–
ZÓNA	Báthori Cserne	–
SZ-es	Pátrovics Bianka	–
JOKER	Iványi Tamás	Bálits Éva
VaGabond	Kratochwill Áron	Gál Imre
CarpediM	–	–
L-ME	Varga Levente, Balázs Bence	–
NOVA	–	–
Tanerők	Diósi Alojzia, Fancsaliné Nagy Marianna, Fehér Márta, Gáti Emese, Hartmann Ibolya	
Vendég	Jakab Judit (tanár)	

Levezető: Nádori Lídia (Guru)

Jegyző: Goitein Veronika (RobInHood)

Gyors bemutatkozással kezdtük, mivel voltak új résztvevők és helyettesek is.

Tervezett napirendi pontok:

1. Antibullying tájékoztató, vendégünk Szűcs Katalin
2. A szabad wifi használathoz elkészült Netikett elfogadása (a Házirend része, mellékletben küldjük)
3. Soroló II., meghívott vendégünk a Soroló szakértője, az IT volt oszlopos tagja: Jakab Judit

4. Beszámoló a tanári értékelés állásáról (Hartmann Ibolya)

5. Egyebek

1. A tervezett napirendi pont, az anti-bullying (iskolai zaklatás elleni) tájékoztató elmaradt. Vendégünk, Szűcs Katalin megbetegedett, így ezt januárra kellett halasztani.

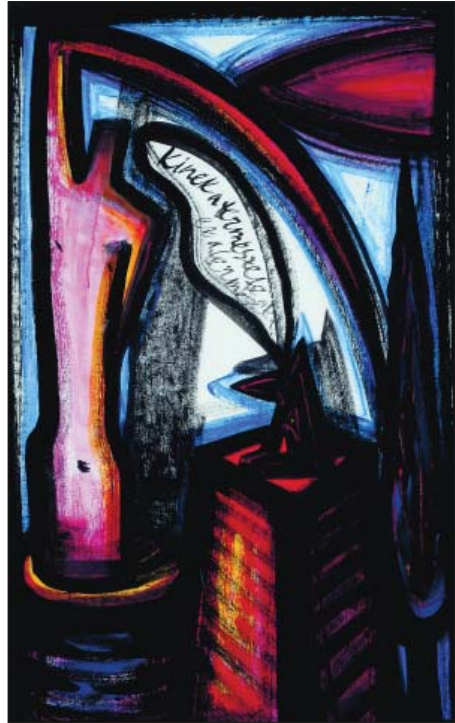
2. Netikett és szabad wifi használat

A teljes Netikettet minden család megkapja (illetve megkapta). A Netikett a házi rend része, melléketben küldi az iskola.

A diákoknak aláírásukkal kell igazolni, hogy a Netikett betartását elfogadják. A wifi hozzáférés automatikus lesz, minden diák legfeljebb három eszközzel regisztrálhat rá. Fontos, hogy az egyéni jelszóhoz senki más ne férhessen hozzá, csak a tulajdonosa. Az iskolai egyéni és csoportmunkához – amennyiben wifi szükséges – a saját eszközzel nem rendelkező diákok számára iskolai eszközök elérhetők.

A rendszer túlterhelésének elkerülésére a nagy letöltésekhez minden esetben az informatikusok engedélye szükséges.

A Netikettet az Iskolatanács a jelenlévők 31 szavazatával, egyhangúlag elfogadta.

3. Soroló

Soroló munkabizottság alakult az iskolában, ez a bizottság felelős az új programok és kezdeményezések pontra váltásának és egyéb javaslatoknak az előkészítéséért.

Az iskola honlapján részletesen megtekinthető a Soroló-táblázat, amiben le van írva, hogy a tanulmányi eredmények, versenyeredmények, nyelvvizsgák, közösségi kezdeményezések, osztályprogramok stb. hány pontot érnek egyéni és osztályszinten.

Megvitattuk a kérdést, hogy milyen arányban hozhat pontot a jó tanulmányi eredmény, és milyen arányban az aktív közösségi élet.

Felmerült, hogy esetleg a 7. és 8. osztályosoknak még könnyebb jó osztályzatokat szerezni, mint később. A hozzászólók végül egyetértettek abban, hogy a motiváltság játszik fő szerepet a jó jegyekben, és a Sorolójegyekre vonatkozó pontértékei ne essenek más megítélés alá a hetedikesek és nyolcadikosok esetében, mint a magasabb évfolyamoknál.

Jakab Juditot megkértük, nézze meg az elmúlt 3-4 évben a Soroló győzteseit, és azt, hogy milyen arányban játszott szerepet a tanulmányi eredmény, és milyen arányban a közösségi részvállalás.

Iványi Tomi (diákképviselő) említette, hogy az előző IT-ülésem megegyeztek, hogy nem

módosítjuk a Soroló pontértékeit.

Hartmann Ibolya (tanár) kérte, hogy a bizottság vizsgálja meg a visszatérő problémákat. Nagy Marianna (tanár) jelezte, hogy a Soroló lényege az, milyen értékeket kíván kultiválni az iskola.

Felmerült a kérdés, hogy ki nyerheti el az „Évfolyam diákja” címet. A szavazás két körből áll, első körben minden diák három évfolyamtársat jelölhet, aztán ebből szűkül a kör a második fordulóban.

Ibolya megjegyezte, hogy a legtöbb esetben a diákok komolyan veszik a választást, és olyasvalakire szavaznak, aki valamiben példamutató.

Gáti Emese (tanár) említette, hogy a Poli egyik tanárától ő azt hallotta, az „Évfolyam diákja” címet csakis indoklással lehet elnyerni. Kiderült, hogy ez nem így van.

Balázs Bence (diákképviselő) említette, hogy előfordult, hogy viccből választottak meg valakit.

Náray Benő (diákképviselő) szerint, ha indoklás kell a megválasztás okáról, akkor nem lesz igaz, hogy bárki lehet az évfolyam diákja.

Az Iskolatanács javasolta, hogy az „Évfolyam diákja” címet a jövőben indokkal lehessen elnyerni. Erről a következő alkalommal szavazás lesz.

Átláthatóbbá kell tenni az osztályfőnökök által adható pontok rendszerét.

Tomi felvetette a problémát, hogy a lelkesebb osztályfőnökök minden pontot azonnal írnak, mások nem teszik.

Jakab Judit minden félévben jelez az osztályfőnököknek, hogy írják össze a pontokat.

Báthori Cserne (diákképviselő) javasolta, hogy egy meghatározott időn belül kellene felírni az aktuális pontokat, mert úgy nyomon követhetőbb a rendszer.

Mariann felvetette, hogy vezethetnék a pontokat a diákok (például a diákképviselők), és ők jelezhetnének az osztályfőnöknek, aki továbbítaná a pontszámokat Juditnak.

Javaslat: A februári IT ülésen a Soroló ismét legyen téma, amelyen a munkacsoport előterjesztését hallgatjuk meg. A munkacsoport létszámát esetleg érdemes szűkíteni az egyszerűbb együttműködés érdekében.

4. Beszámoló a tanári értékelés állásáról

Diósi Lulu (pedagógiai vezető) a jelenlévők kedvéért összefoglalta, miről van szó: Pedagógus Életpályamodell, Pedagógusminősítés, Állami Tanügyigazgatóság, külső ellenőrzések, óralátogatások. Minden pedagógust rendszeresen minősíteni kívánnak az oktatásügyi rendszerben, ennek érdekében a diákok és a szülők is kérdőíveket töltenek ki a pedagógusokról.

Az iskolában munkacsoport alakult, hogy összehangoltan működjenek a folyamatok, a munka januárban folytatódik. Fontos, hogy a felmérések eredményeiről a diákok is értesüljenek.

Javaslat: januárban ki kellene alakítani a szóveges értékelések szempontrendszerét.

5. Egyebek

- Az egyik férfivécében a tükör két éve nincs felrakva.

Samu (diákképviselő) és Ibolya a héten felkeresi a gondnokot, és megoldják a problé-

mát.

- Testnevelésórán a labda állandóan kigurul a hézagos kerítésen. Cserne és Marianna a héten felkeresi a gondnokot, és megoldják a problémát.

- Változások az érettségi rendszerben.

Ibolya és Kratochwill Áron (diákképviselő) megkérték Lulut, szervezze meg, hogy az osztályidőben az új érettségire készülők osztályokban (11. évfolyam) tartsanak közös tájékoztatót.

- Ebéd, étkezés.

Nyárra felújítás van tervben az ebédlőben.

Az ebédet szolgáltató cég tervezi a választékbővítést, esetleg vegetáriánus opciót. Jelenleg kb. 150 tanuló rendel tőlük ebédet.

Tommi említette, hogy hasznos lenne, ha az ebédlő nagyobb lenne, többen ülhetnének le egyszerre enni.

Ibolya javaslatára felmerült, hogy a csengetési renden változtatni lehetne, és lehetne egy hosszabb ebédszünet. A diákképviselők erről kérjék ki iskolatársaik véleményét.

Budapest, 2015.12.10.

Goitein Veronika, szülő képviselő

Iskolabírósgai határozatok

Órai magatartási ügy

Időpont: 2015. november 18.

Bírók: Pinke Petra diák, Mogyorósi Dianna szülő, Kapi Márton tanár

A panaszolt: egy kilencedikes tanuló

Résztevők: az egyik osztályfőnök, a panaszolt egyik csoporttársa

Előzmények: a panaszolt tavaly év végén kapott határozatának visszahívását tartottuk, mely megrovást valamint három válalást tartalmazott.

1. Meg kell rendeznie saját magát (a panaszoltat egy diáktársának kell játszania) és lehetőleg még az adott tanítási évben be kell mutatniuk.

2. Az osztályfőnököktől nyári olvasmányt kap, amiről véleményt kell írnia és be kell számolnia.

3. Ki kell jelölnie az osztályban néhány társát, akik toc-joggal rendelkeznek, hogy lehetőleg minden órán legyen egy külső fék, aki adott szituációban megállíthatja. A tanuló a feladatok egy részét csinálta csak meg. A toc-jogot kiosztotta, bár állítása szerint a többiek elfelejtkeztek erről. Az olvasónaplót megcsinálta, csak nem küldte el, a darabot viszont nem rendezte meg.

Határozat: Az Iskolabírósgai döntése szerint a panaszolt szigorú megrovás fegyelmi fokozatot kap, melynek hatálya, 2016. február 29. Esetében visszahívást alkalmazunk, melynek időpontja a következő félév kezdete, vagyis február eleje.

Ezen kívül a következő feladatokat kapta:

A, A soron következő osztályidőn meg kell kérnie az osztályt, hogy a tanárbíró e-mail címére küldjék el az osztály és csoporttársai, ők hogyan látják a diákot és milyen megoldást, módszert javasolnának

a változás beállása érdekében. A tanárbíró a tanárait kéri meg ugyanezre a feladatra. Ezeket a tanárbíró összegyűjti, átadja a panaszoltnak, aki még az első félévben feldolgozza és megbeszéli egy osztályidőn az osztállyal.

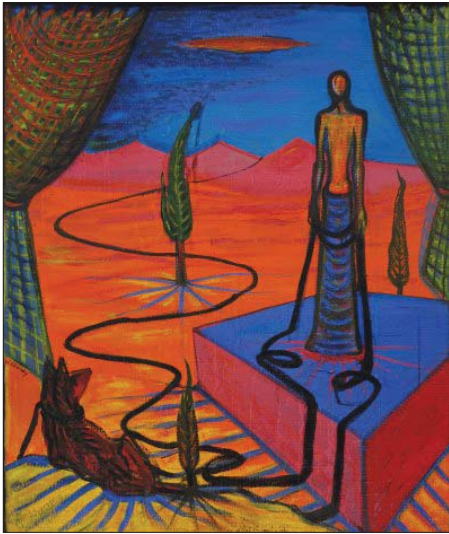
B, Az osztályfőnököktől kapott olvasmányról készült olvasónaplót be kell adnia.

C, Az osztályban négy társát, akik toc-joggal rendelkeznek, ismételtelen meg kell erősítenie a helyzetükben és újra és újra figyelmeztetni őket erre, hogy lehetőleg minden órán legyen egy külső „fék”, aki adott szituációban megállíthatja.

Indoklás: Az Iskolabírósgai úgy látta, hogy – noha érezhető némi javulás – a diák kicsit megtorpant a javulás útján, főleg a tanulmányait tekintve. Azonban mivel nem teljesítette a feladatait és még mindig van gond vele, ezért emelt a fokozatán. A bíróság úgy látta, nagyobb kihágás nem történt és úgy véli, nem is fog. Mindazonáltal, ha komolyabb panasz lesz rá, hamarabb hívja vissza. A visszahíváson a döntéshozók természetesen csökkenthetik illetve akár fel is emelheti a fokozatot.

Budapest 2015. november 19.

Testkultúra-órai hiányzás

Időpont: 2015. november 25.

Bírók: Pinke Petra diák, Gyalog Eszter szülő, Kapi Márton tanár

A panaszolt: egy tízedik osztályos tanuló

A panaszos: a testkultúrátanár

Résztevők: az egyik osztályfőnök és a panaszolt egyik évfolyamtársa.

A szülőbíró a tárgyalás előtt jelezte, hogy mégsem tud jönni, így a tanárbíró egyesével megkérdezte a jelenlevőket, hogy hozzájárulnak-e a tárgyalás megtartásához. Minden érintett beleegyező választ adott.

Előzmények: A panaszoltnak minden évben visszatérő problémája a testkultúra-órákon való részvétel. Tavalyelőtt és tavaly is volt iskolabírósi tárgyalása, melyeknek – ezek szerint – nem volt hosszú távú hatása. A tavaly lezajlott tárgyaláson vállalt feladatait ugyanakkor teljesítette, testkultúraórákon sem volt rá panasz. A visszahívás többször is megghiúsult, de mivel egyáltalán nem volt indokolt, ezt végül elhagytuk. Idén szeptember végén, október elején ismét többet hiányzott a felszerelése a test-

kultúraórákon, mint a megengedett, ezért a testkultúrátanár ismét feljelentette az Iskolabírószágon. Később a tanárbíró beszélt a panaszolttal, és érezhető változás állt be. A tárgyalást a visszaesés miatt azonban mindenképpen meg kellett tartani.

Tárgyalás: Mivel a panaszolt elismerte, hogy nem hozza a felszerelését az órákra, és megértette, hogy ezzel rombolja a közösséget, valamint azt is felismerte, hogy egy osztályozható tantárgy esetében már évismétlésre került volna sor, az egybegyűltek a javaslatokra és a vállalásainak összeállítására fókuszáltak.

Határozat: Az Iskolabírószág döntése szerint a tanuló szigorú megrovás fokozatot kapja, amelynek hatálya 2016. február 29. Továbbá a következőket vállalta:

1. Minden testkultúraórán átöltözve és aktívan vesz részt.
2. A hétfőnként tartott kosárlabda szakción 20 alkalommal részt vesz.
3. Amennyiben elmarad a szerdai iskolai különórája, elmegy az iskola által szervezett, szerdánként a 7. órában megtartott gerinctorna szakkörre.
4. Az Iskolabírószág továbbá ajánlja, hogy menjen el szakorvoshoz a rendszeres panaszai miatt, majd egyeztessen az iskolaorvossal és a lehetséges könnyítések miatt a szaktanárával.

Az Iskolabírószág a második félév elején, várhatóan február elején visszahívja a feleket!

Indoklás: Az Iskolabírószág azért adta ezt a fokozatot, mert úgy érezte, hogy a diáknak jót tesz, ha érzi, hogy van egy kis nyomás rajta. A vállalt feladatok sporttal, mozgással kapcsolatosak és a panaszolt maga ajánlotta fel őket.

Budapest 2015. november 25.

Kapi Márton, iskolabíró

Órai magatartás

Bírók: Kósa Gabriella szülő, Markovits Miklós, diák, Surányi Anna tanár

Előzmények: A panaszoltat tavaly bepanaszolták az osztályfőnökei órai magatartása miatt. Azóta többször visszahívta őt az Iskolabíróság, legutoljára októberben. Akkor a bíróság a következő határozatot hozta: A tanuló kizárás fegyelmi fokozatot kapja. Az Iskolabíróság azonban él a halasztó hatály lehetőségével, azaz újabb tárgyalást tűz ki 2015. november végére, amikor rátekinthet az októberi tárgyalás óta eltelt időre és új határozatot hoz.

A két tárgyalás közötti időben a panaszoltnak több feladatot is teljesítenie kellett.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint a tanuló a kizárás fegyelmi fokozatot kapja, melynek hatálya január 31. A diáknak a második félévre új iskolát kell keresnie, de az első félévet még befejezheti a Politechnikumban.

Indoklás: A tárgyalás során sajnos azt látta a bíróság, hogy a panaszolt ismét kevés erőfeszítést tett annak érdekében, hogy itt maradhasson, és a négy feladatából egyet csinált meg tisztességesen, a többit vagy egyáltalán nem, vagy csak részben.

A tárgyalást megelőző szaktanárokkal való egyeztetés során az jutott a bíróság tudomására, hogy a tanuló több órán is bomlaszt, rossz hatással van néhány osztálytársára, más órákon „csak” nem csinál semmi érdemit. Ezt a bíróság súlyosbító körülményként értékelte. Ugyan elhangzottak pozitív dolgok is, amelyek némi fejlődést mutatnak, de a bíróság úgy látta, hogy a diák még mindig nehezen tud megfelelni az alapvető politechnikai követelményeknek. A bíróság úgy érzi, hogy tehetetlen a panaszolttal kapcsolatban, és hiába próbált az eddigiekben segítséget nyújtani neki, ez mind hiábavaló volt.

A testkultúra felszerelési hiány két ügye

Időpont: 2015. 11. 27.

A panaszoltak: egy nyolcadikos és egy kilencedikes tanuló

A panaszos: a testkultúrátanár

Előzmények: a tanulókat testkultúratanárunk panaszolta be az Iskolabíróságon, mert testkultúra tantárgyból a második negyedévben eljutottak a 4 felszerelési hiányig, és nem pótolták egyet sem.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint a panaszoltak a figyelmeztetés fegyelmi fokozatot kapják, melynek hatálya 2015. január 31.

2015. november 27.

Testkultúra felszerelési hiány ügye

Időpont: 2015. 12. 04.

A panaszolt: egy nyolcadikos tanuló

A panaszos: a testkultúrátanár

Előzmények: a panaszoltat testkultúratanára panaszolta be az Iskolabíróságon, mert testkultúra tantárgyból az év eleje óta elérte a négy felszerelési hiányt, és az órákat nem pótolta a megadott határidőig, pedig a szaktanár – tekintettel arra, hogy idén újként érkezett az iskolába – különös figyelmet fordított arra, hogy megértesse a tanulóval a testkultúraóra szabályait.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint a tanuló a figyelmeztetés fegyelmi fokozatot kapja, melynek hatálya 2015. 01. 31.

2015. december 7.

az Iskolabíróság nevében: Surányi Anna

XX. THP!

Hát ezt is megértük! A mi szeretett Tornaházunk nemcsak hogy két éve nagykorú lett, mostanra már meg is érett. A szokás szerint mindig december első péntekén megtartott szülinapi ünnepség ugyanis nagyon jól sikerült! Ezt a magabiztosságot, gördülékenységet csakis egy tapasztalt, dörzsölt, de még mozgásában dinamikus és megfelelően hajlékony (rugalmas) valaki tudja ilyen magas szinten képviselni.

Természetesen, egyedül ez sem ment volna, a kiválóan felszerelt Tornaházat segítették a mindenre (f)elkészült szervezők, valamint a mindig lelkes diákok és tanárok, akik egy igazán örömteli sportolással tették a Tornaházat boldoggá.

A meccsek mellett jutott idő sokszínű bemutatókra is, kiválóan érzékelve, hogy gond nélkül megfér egymás mellett a sport és az egyéb kulturális program.

Reméljük, hogy a hagyományokat folytatva jövőre is színvonalas műsornak tapsolhat majd a nagydídemű!

Kapi Márton

A húszéves Tornaház

A Toy Story első része,
 a Bokros csomag bevezetése,
 a Fonó Budai Zeneház felavatása
 és a Lágymányosi híd átadása,
 megjelent a Die Hard 3.,
 és siker lett az Apolló 13,
 megalakult az egyik hazai együttes, a Bon-Bon,
 a Pocahontast nézték sokan itthon.

A Tornaháznak mindehhez mi köze?
 Hát csak annyi, hogy mindez világunk része immár 20 éve!
 Hihetetlen, mi minden történt a Tornaházban 20 év alatt!
 Megannyi sportprogram és jókedv örvendeztette meg a diákokat.

Foci, kosár, röpi, floorball, tánc, kondi, karate,
 aszerint, hogy kinek mire van kedve vagy ereje,
 fontos része a Polinak ez a hely, a tesiórák színtere,
 elválaszthatatlan tőlünk, a mindennapunk része.

Azt kívánom a Tornaháznak,
 legyen továbbra is fontos minden polinak.
 Örülök, hogy ennyien összegyűltünk,
 és ezt a jubileumi évfordulót méltóképpen megünnepeltük.
 Boldog születésnapot kívánok a 20 éves Tornaháznak,
 És most lássunk neki a tortának!

Gál Marcell, VaGabond

IRODALMI HÁZIVERSENY

A NOVEMBERI KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSEI

I. Keresztrejtvény

Sámson: különleges erővel megáldott ószövetségi hős. Arra jelölte ki az Úr, hogy megszabadítsa a filiszteusoktól Izrael népét. Ereje a hajában volt, ezért sosem volt szabad levágnia. A filiszteusok csak

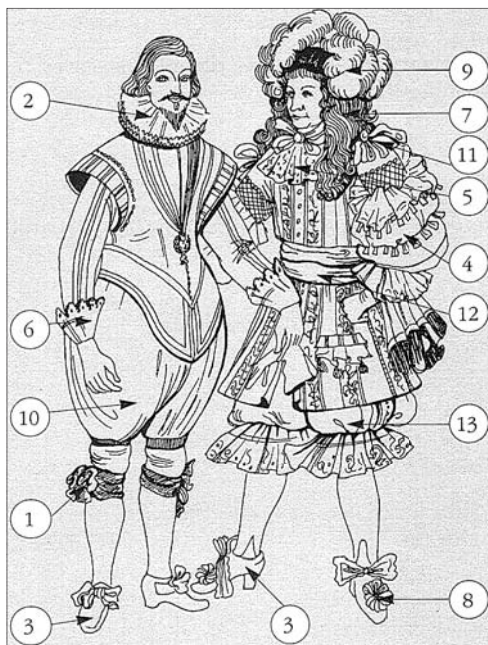
úgy tudták elfogni, hogy rávették Sámson feleségét, Delilát, hogy amikor alszik a férje, vágja le a haját. A filiszteusok ezután megvakították és fogságba vetették.

Időközben Sámson haja újra kinőtt, és amikor s filiszteusok örömnepet rendeztek, a férfi összedöntötte a terem tartóoszlopait így állva bosszút ellenfelein.

1	B	A	R	A	B	B	Á	S			
2							D	Á	V	I	D
3					Á	D	Á	M			
4				J	U	D	Á	S			
5							M	Ó	Z	E	S
6								N	O	É	

II. A 17. századi angol és francia ruházat részletei

térdszalag (1), malomkerékgallér (2), masnis, magas sarkú cipő (3), bő se-lyeming szalagokkal (4), csipkezsabó (5), csipkekézélő (6), göndörített, hosszú paróka (7), rozetta a cipő orrán (8), dús tollbokrétás kalap (9), hengeresen kipárnázott nadrág (10), szalagcsokor a vállon (11), övszalag (12), rhingrave (13)

III. Önarcképek: (20 pont)

1. Csontváry Kosztka Tivadar
2. Mátyóki Ádám
3. Benczúr Gyula
4. Egon Schiele
5. Henri Matisse
6. Paul Cézanne
7. Berény Róbert
8. Székely Bertalan
9. Edvard Munch
10. Madarász Viktor
11. Rembrandt Harmenszoon van Rijn
12. Albrecht Dürer
13. Scheiber Hugó
14. Tihanyi Lajos

15. Vincent Van Gogh
16. Czigány Dezső
17. Gulácsy Lajos
18. Rippl-Rónai József
19. Pólya Tibor
20. Pablo Picasso

Megfejtők:

**BODOR ADRIENN (MÁRKA), BODOR FRUZZSINA (ALBATROSZ),
 FRANCA DÁNIEL (ROBINHOOD), HARSÁNYI ANDRÁS ÉS
 KORMOS BENEDEK (DIMENZIÓ), MAGYARI SEBESTYÉN (KÁRÓ),
 SIPEKI DÁVID (DIMENZIÓ), SZAKÁL ANETT (MÁRKA)**

KARÁCSONYI forduló

BEADÁSI HATÁRIDŐ: 2016. JANUÁR 8., PÉNTEK

Földrajzi nevekhez kapcsolódó érdekességek (40 pont)

1. Mít jelent az utópia görög nyelven?
2. Mít jelent magyarul az, hogy el dorádo?
3. Melyik világrészen remélték meglelni Eldorádót?
4. Kinek a regényhőse jutott el Eldorádóba? Hogy hívják az utazót?
5. Ki írt „csodálatos történetet” a vakok völgyéről?
6. Cabot, Cabral, Cortez vagy Vespucci fedezte fel Mexikót?
7. Hova lett Atlantisz?
8. Hogyan nevezik Karinthy Frigyes tenger alatti országát, amelyről regényt írt?
9. Milyen birodalomba vitte Karinthy Frigyes Gulliver doktort, amelynek neve eldú-
 dolható és hangjegyekkel is leírható?
10. Melyik magyar író utaztatta Swift hősét Kazohiniába?

11. Melyik a világ legnagyobb félszigete? Az Arab-félsziget, Pápua Új-Guinea, Skandinávia vagy Új-Zéland?
12. Ki az az ókori szerző, aki *Az állam* című államregényt írta?
13. Melyik olasz szerzetes írt regényt a Napállamról?
14. Mi a címe Bessenyei György államregényének?
15. Ki a szerzője az *Okatootáia* nevű országot bemutató versnek?
16. Melyik európai fővárosban van a Szent Vitus székesegyház? Bécsben, Párizsban, Prágában vagy Rómában?
17. Mi a monogramja annak az úrnak, akit Déry Tibor juttatott el X városba?
18. Görögországban, Japánban, Kínában vagy Törökországban éltek a mandarinok?
19. Hogy lehetne magyarra fordítani Szaltikov-Scsedrin: *Glupov* nevű városának a nevét, ill. mit jelent „glup” az orosz nyelvben?
20. Liechtenstein, Málta, Marokkó vagy San Marino a legkisebb ország?
21. Melyik olasz városban található a Pitti palota? Firenzében, Nápolyban, Rómában vagy Velencében?
22. Mi a köze az Óperenciás-tengernek egy osztrák folyóhoz?
23. Melyik mai ország területén van Babilon? Egyiptomén, Irakén, Pakisztánén, esetleg Tunéziáén?
24. Melyik műben van szó arról, hogy valami bűzlik Dániában?
25. Miért mondjuk, hogy messze van, mint Makó Jeruzsálemtől?
26. Franciaországban, Magyarországon, Olaszországban vagy Spanyolországban alapították a pálos rendet?
27. Ki az, aki jól él Hevesen?
28. Mit jelent a Gül Baba név? A hadsereg vezére, pici baba, a rózsák atyja vagy a szerelem mestere?
29. Kire szokták azt mondani, hogy ott van, ahol a mádi zsidó?
30. Melyik – népi szólásokban szereplő – szeleburdi figura elnevezését használta föl Arany László *A délibábok hőse* című munkája főszereplőjének?
31. Hogy becézik a párizsiaiak az Eiffel-tornyot? Fúrótoronynak, óriásnak, az öreg hölgynek vagy zsiráfnak?
32. Kinek melyik színpadi művéből ismert a *Lepsénynél még megvolt* mondás?
33. Melyik vulkán temette be Pompejitz az i.sz. 79-ben? Az Etna, a Manna Loa, a Szent Helén vagy a Vezúv?
34. Alaszkában, az Antarktiszon, Fülöp-szigeteken vagy Új-Zélandon található a Terror nevű vulkán?
35. Honnan ered a Duna folyó neve?
36. Milyen régi a Tisza elnevezése?
37. Mitől volt sok száz halom Százhalombattán?
38. Melyik megyének szláv eredetű neve jelent „Szűnyogos”-t?
39. Athén, Mexikóváros, Moszkva vagy Tokió a legnagyobb főváros a lakosság száma szerint?
40. Melyik ország zászlaján van Nap? Nyugat-Szamoa, Ukrajna, Uruguay, Venezuela?

Kalüpszó és Odüsszeusz

Napnak keletjére, új nap hajnalára,
 Férfi vetődik ki szép Ögügiára.
 Viharverte testén harcok karmolása,
 Sebeit tisztítja parti víz mosása.

Édes víznek habja gyengén dédelgeti,
 Lágymézes hangja lassan ébresztgeti,
 Lágymézes zendül, testét körülfedti,
 Gyönyörű Kalüpszó nimfa dalol neki.

Nimfahadak jönnek, hamar körülérik,
 Meleg palotában jó ágyba kísérik,
 Férfi érkezését, örömdát zengik,
 Hős Odüsszeusznak jöttét megünneplik.

Elámul a vándor fényes palotától,
 Megannyi selyemtől, végtelen brokattól,
 Megkövül a karcsú úrnő látványától,
 S szerelembe esik első látásától.

Fényes boldogságban nyomban egybekelnek,
 Legszentebb szobában közös ágyba térnek.
 Örök vigalom jó, s felzendül az ének,
 Új ura lett immár nimfák szigetének.

Hét év telik gyorsan, köd borul a múltra,
 Elvarázsolt lelkét mégis túske szúrja,
 Kalandvagyó hősnünk elindulna újra,
 Nem érhet így véget veszedelmes útja.

Harag dúl az égben, sújtja sziget partját,
 Hermész hozza hírül Zeusz akaratját,
 Követeli rabja felszabadítását,
 Hős Odüsszeusznak továbbutazását.

Csend borul a tájra s néma szomorúság,
 Nem tartja már fogva vágy és rút hiúság.
 Buja lombú erdőn izgatottan áthág,
 S hősnünk öles fákból hajónak valót vág.

Bárka készül nyomban szélnek feszült orral,
 Hölgyek búcsúztatják kenyérrel és borral,
 Könnyes szemű úrnő várja még egy csókkal,
 Tengerre száll lassan, s távol van azonnal.

Vörös napnak nyugtán nincs hangja dalának,
 Régen volt már napja vízre szállásának,
 Búcsút int a nappal végső sugarának,
 S így adja át magát tenger zúgásának.

Bükki Dániel, ZsErBó

Máshol

A nap első sugarai beszűrődtek az ablakomon. Gyönyörű reggel volt. A madarak csicseregtek, épp kezdett kitavaszkodni. Mindig is a tavasz volt a kedvenc évszacom. Olyankor minden kicsit ragyogóbb és boldogabb. Az ég nem is lehetett volna kékebb, és a szél időnként enyhén feltámadt, de pont csak annyira, hogy jólesően kirázzon a hideg, és kicsit össze kelljen húznom a pulcsim.

Kikeltem az ágyból. Megfőztem a reggeli kávémat, és kiültem a teraszra. Imádtam a teraszunkat. Tele volt szebbnél szebb növényekkel. Amikor csak tehettem, mindig ott ücsörögtem. Tudtam, hogy eljön ez a nap, de még mindig nem hittem el teljesen. Persze a legszerencsésebb embernek kellett volna éreznem magam, hiszen felvettek az egyetemre, és lehetőséget kaptam, hogy külföldön tanuljak. Mégis volt bennem egy cseppnyi szomorúság. Mégiscsak minden ide köt. Itt születtem, itt nőtem fel. Itt van az otthonom, a családom, minden és mindenki, aki számomra valaha is fontos volt. Most pedig egy másik városba, egy másik országba költözöm. Nem sokszor kavarognak az ember érzései ennyire, mint nekem azokban a napokban. Az utolsó korty kávémat is megittam. Még egy percig csak ott ültem, és gyönyörködtem a zöld, életteli növényekben.

Lassan mindenki felébredt. Anyukám és a két bátyám ragaszkodott hozzá, hogy kikísérjenek a reptérre, bár tudtuk, hogy így még nehezebb lesz. Bementem, összekészültem, aztán még egyszer ellenőriztem, hogy minden megvan-e. Behúztam a bőröndöm. Kivonszoltam az előszobába, majd leültünk közösen reggelizni csak úgy, mint egy átlagos nap átlagos reggelén.

Aznap különösen jó étvággal ettem, hiszen ehhez fogható rántottát nem talál akárhol az ember. Már nyolc óra volt. A gépem három óra múlva indult. Összeszedtük magunkat. Egy utolsó pillantást vettem a lakásra, majd kiléptem az ajtón. Már mindenki beszállt a kocsiba, a motor felzúgott.

– Állj! – kiáltott fel az idősebbik bátyám. Kiugrott az autóból, visszarahant a lakásba, és egy kis könyvvel tért vissza. Eleinte nem ismertem fel, olyan rég láttam. Gyerekkorunkban nagyon sok közös tervünk volt együtt, és mindet leírtuk abba a füzetbe. Megfogadtuk, hogy mire felnövünk, valóra váltjuk őket.

– Már azt hittem, nyoma veszett – mondtam hitetlenkedve.

– Nemrég találtam a padláson. Úgy gondoltam, hogy mostantól nálad a helye.

– Köszönöm – csak ennyit tudtam mondani abban a pillanatban, de talán ennyi elég is volt.

Elindultunk. Elképesztően hosszúnak tűnt az út, pedig alig volt több fél óránál. Megérkeztünk. Kilenc óra múlt három perccel. Johnnal, a fiatalabbik bátyámmal mindig is kicsit viharosabb volt a kapcsolatunk, de talán akkor először magához húzott, szorosan átölelt és csak annyit mondott, hogy vigyázzak magamra. Anyukám szorosan megszorította a kezem, majd könnyes szemmel előhúzott a táskájából három gondosan becsomagolt szendvicset. Általános iskolában minden reggel ilyen uzsonnával a táskámban vágtam neki az iskolának.

– Tudod, hogy nem engedhetelek el útravaló nélkül – mondta, és felém nyújtotta a kis csomagot.

– Én pedig el se indulhattam volna

nélküle.

Megőleltem, megpusziltam az arcát. Egy utolsó pillantást vetettem hármójukra, ahogy ott állnak, integetve, majd elindultam. Leadtam a bőröndöm. Csak a hátizsákom volt már nálam, benne a szendvicsekkel és a könyvvel. Kinéztem, hogy honnan indul a gépem, és nekivágtam. Már sorakoztak az emberek, mikor odaértem. Tele voltam izgatottsággal, alig vártam, hogy elinduljak. Már csak tíz perc volt hátra.

A repülőúton volt alkalmam kicsit összeszedni a gondolataim. Átolvastam a kis könyvet, amit a bátyámtól kaptam. Renge-

teg régi emlék jött elő. Megettem a szendvicseket, és az út úgy telt el, hogy szinte észre se vettem. Izgatottan kerestem a bőröndöm a szalagon, és egy könnyed mozdulattal leemeltem. Ez volt mindenem. A kis bőrönd pár ruhával és a hátizsákom.

Kiléptem a reptér ajtaján. Vettem egy mély levegőt, körbenéztem, és tudtam, hogy nemhiába kerültem ide. Soha nem felejttem el a pillanatot, mikor először láttam meg a város fényeit, és tudtam, hogy egy egészen új fejezet kezdődött az életemben.

Traumberger Lenke, Zserbó

F

Szoba. Három fala tele szénnel alkotott rajzokkal, a negyediken ablak foglal helyet. Kintről gyengécske szürkés fény szűrődik be. Ősz van. A szobában meleg van, de a kinti látványtól mégis kissé hideget érezhet a bent tartózkodó. Cigarettafüst és enyhe szegfűszegillat terjeng. A szoba falán naptár lóg. 2013. október 9. Régeinek tűnik. A naphoz tartozó idézet: „Eljött a pillanat”. Klisé. Ha körbenézünk, a helyiség egyre kisebbnek tűnik. A sarokban vörös bársony borítású karosszék, mellette kövekkel kirakott kis dohányzóasztal,

mely a lapján cipeli a jól telerakott hamutartót. A földön szanaszét könyvek és gyűrt ruhák hevernek. Szekrény nincs. Az ágyon lepedő, amit rég nem cserélhettek, közepén kávéfolt éktelenkedik. A szélén kockás pokrócba burkolózva borzas ember alszik. Fekete notesze a kezében maradt, borítóján domborított F betű.

Szól az ébresztő. 6 óra 31 perc. Frank kikászálódik az ágyból és ritkán takarított, kis konyhájába vonul, hogy kávé főzzön magának. A zaccot a mosogatóba önti és mélyen beszippantja a kellemes illatot. Ezután megint a hálóba csoszog és leül a karosszékébe a füzete és egy hegyezetlen ceruza társaságában. Verset formál az éjjeli álmából.

Miután megitta feketéjét, csodálkozva veszi észre a foltot a lepedőn, azt gondolván, most kerülhetett oda. Nem érzi fontosnak az említett textil tisztaságát, ezért úgy dönt, nem mossa ki. Az írást befejezván – már a takaró nélkül – átmegegy a fürdőszobába és megmosakszik kis, már-már sárgás színű kádjában. Tükörbe néz és meg-

állapítja, hogy nem öregedett egyetlen napot sem, ugyanúgy néz ki, mint egy évvel ezelőtt. Mélyzöld szem, vastag szemöldök, borostás arc, kócos, fekete haj. Hasonlít az apjára, bár már csak homályosan él benne. Nem érzi szükségét, hogy emlékei közt tartsa, hiszen alig ismerte, mert ő mindig csak dolgozott. Mikor a szülei elváltak, pár hónapig még próbálkoztak a „Menjünk el vidámparkba!” vagy „Fagyizzunk!” apafiú programokkal, aztán ez idővel abbamaradt. Anyja hetente talán egyszer felajánlotta, hogy játsszanak, de Frank sosem élt a lehetőséggel. Egészen huszonekét éves koráig, mikor az asszony életét vesztette egy autóbalesetben. Aznap este szívesen játszott volna.

Miután már a koszos üveglapba nézve tisztának látja magát, felveszi fekete öltözékét és egy cigarettával a kezében kimegy az ajtón. A gangon halálos csend uralkodik. A szomszédok vagy kiköltöztek, vagy még túl fiatalok ahhoz, hogy ilyen korán kitegyék a lábukat a lakásból. Lesétál a szűk, poros lépcsőházban, majd kilép az utcára. A járdán csak egy-két idős hölgyet, esetleg urat látni, akik a piaci bevásárlás részleteit beszélik meg egymás között. Frank szereti a fekete macskakövet nézegetni, ahogy lassan elhalad a lába alatt. Azt gondolja, ilyenkor nem is ő megy, csupán a kis fekete kockák mocorognak telhetetlenül.

A közeli kávézót éppen akkor nyitja a tulaj, a pincérek pedig kirakják az asztalokat. Takaros hely. Belül a világítás enyhe, azonban a kirakatszerű ablak elég fényt enged be ahhoz, hogy látni lehessen, mit tesznek a vendégek elé a csinos, egyenpólót viselő felszolgálólányok. Frank kikér magának egy pohár vizet, szigorúan jég nélkül. Leül a szokásos asztalához, amely pont úgy helyezkedik el, hogy ne lehessen másra kon-

centráltni, csak az írásra. Megint előveszi kis fekete noteszét és folytatja a munkáját. Szeret itt lenni, mert ezáltal már nem az az otthonülő fajta. Máshova nem jár el. Hentente egyszer lemegy a közértbe konzervért és zacskós levesért, mert így nem kell megtanulnia főzni. Cigaretta is vesz. Kartonszámra. A helyiségben nem lehet dohányozni, de ha esetleg kedve támad beszenyezni a tüdejét, csak kiséttal a kávézó elé és máris gyufát ragadhat, hogy lángba borítsa gyilkos barátját.

Szereti a könyveket, de mivel nem szeretne azzal fáradozni, hogy elbuszozzon a könyvtárig vagy esetleg a könyvesboltba, így rendeli őket. Számítógépét nem sokszor veszi elő. Az internet számára csak szennyet tartalmaz, az íráshoz pedig véleménye szerint sokkal őszintébb, ha papírt és ceruzát használ.

Estefelé, mikor hazamegy, a fekete fejek kevésbé mocorognak, lassabban halad. Mikor hazaér, már nem tesz mást, csak felnyit egy konzervet vagy levest főz magának és bekuporodik a szobájába, esetleg még gyorsan elküld egy verset (amivel elégedett) a helyi újság szerkesztőjének, akitől ezekért a kenyérrelalóját kapja. Mikor befejezte az evést, választ egyet a padlón heverő könyvek közül és a közepénél kinyitva olvasni kezdi, amíg el nem álmosodik annyira, hogy úgy érzi, már biztosan el tud aludni. Utoljára átolvassa aznapi munkáját és leoltja a villanyt.

Frank minden napját azzal tölti, hogy tanul, saját magától vagy a könyveiből, ezt a tudást pedig megpróbálja papírra vetni. Nem híres akar lenni, csak meg akarja osztani az elméjében kavargó rendetlenséget az emberiséggel, és maradandót alkotni a későbbi generációknak.

Szoba. Egyik, magasra törő fehér falán négy családi kép – szépen összerendezve. Anyuka, apuka és két copfos kislány. A másik oldalon, két ablak között hatalmas franciaágy helyezkedik el fehér ágytakaróval borítva, mellette fenyőből készült, egyszerű éjjeliszekrény. A padlón kék csíkos, puha szőnyeg. Kilátni a kertre. Csupa virág, közepén nagy tölgyfa áll, egyik ágára hintát szereltek. Két ajtó van. Az egyik a kellemesen megvilágított gardróbba, a másik egy hosszú folyosóra nyílik. Semleges, azonban kellemes illat terjeng. Tisztaság.

Szól az ébresztő. Pontban hat óra. Mr. F felnyitja a szemét és mosolyogva oldalra pillant már ébredező feleségére. A fürdőbe siet, gyorsan lezuhanyzik és belenéz a tükörbe. Mélyzöld szem, vastag szemöldök, sima arc, rövidre nyírt fekete haj. Felveszi szokásos sötétkék öltönyét a hozzáillő nyakkendővel. Kimegy a konyhába, ahol az asztalon már várja a gőzölgő tejeskávéja. Megöleli hátulról a nőt és mélyen beszippantja a haja illatát. Mire elfogy az ébresztő ital, már a gyerekek is felébredtek, körülötte ugrándoznak, mesélve az álmaikat. A kisebbik egy foltos nyuszival álmodott, amivel a réten játszott, a nagyobbik pedig a matematika ötösét idézi fel reménykedve.

Az apa elteszi számítógépét, majd kis fekete naptárját, melynek borítóján domborított F betű leselkedik csendesen. Pusztít nyom a két gyerek pirospozsgás arcára, csókot ad a feleségének, majd elindul a munkába. Beszáll fekete Mercedesébe és kihajt a garázsból. Mr. F utálja a macskakövet. Ilyenkor az autó folyton megugrik. Mindig pontosan érkezik a munkába, leül az asztalához és nekiáll a netet böngészni, amíg meg nem jön a titkárnője a friss papírokkal. Az aktuális elhunyt emberekkel foglalkozik. Olyan személyekről ír meg-

emlékeztést, akik valamilyen módon benne voltak a köztudatban, ezért (a szerkesztő szerint) többen veszik az újságot.

Ma egy válóperes ügyvéddel foglalkozik, aki a tüdőrákba halt bele a láncdohányosága következtében. Mr. F nem dohányzik. Undorító és felesleges szokásnak tartja, ráadásul sok értékes percet vesztené azal, ha tegyük fel óránként kimenne a kollégáival rágyújtani. Így se mehet korábban haza, de legalább valamennyire elégedett a cikkével. Mikor kilép az irodaházból, arcába csíp a hideg szél. Szája elé húzza a sálját és az autójához siet. Beszáll és felcsavarja a fűtést, bár tudja, hogy mire bemelegszik, már a garázsban áll és siet az ajtóhoz, hogy minél előbb láthassa a családját, akik a konyhában tevékenykednek.

Kulcsra zárja az ajtót és két kislánya már a nyakába ugrik. Csókkal köszönti feleségét. A gyerekek elmesélik az iskolában történeteket. A kisebbiknek kirakták a rajzát az osztályterem falára, a nagyobb pedig megkapta áhított matek ötösét. A szülők büszkék lehetnek csemetéikre. Később az egész család bemegy a kis hálószobába és az esti mese következik. Ma a Piroska és a farkas van soron. Mire vége a felolvasásnak, a két fiatalabb már az igazak álmát alusza, a felnőttek pedig átvonulnak a konyhába, hogy beszélgessenek egy-egy pohár bor kíséretében. Mikor már későre jár, úgy döntenek, nekik is ideje lepihenni. Mindketten átöltöznek és regényeikkel a kezükben, betakarózva olvasnak az éjjeli lámpa kellemes fényében. Leoltják a villanyt, leteszik a könyveket és halkán beszélgetnek egészen addig, míg a sötétben már ki tudják venni egymás arcának körvonalait.

Mr. F boldog. Megvan mindene, amire vágyott, de senki sem fog rá emlékezni.

Szigeti L. Lili, Zserbó

Oda-vissza, öt betű

„Palásti Hedvig élt 87 évet”

A felirat alatt egy lekonyult, a naptól már kiszívott, halvány rózsaszín rózsacsokor várakozik a férfire, aki ha teheti, minden hónapban kicseréli a csokrot. György leguggol a sírhoz, hogy friss virágot tegyen rá. A régít majd kidobja abba a zöld hulladékártólóba, ami minden parcella szélén megtalálható. Halottak napján nem szeretett kijönni a temetőbe. Akkor túl sokan vannak, és mindenki azt figyel, hogy ki hoz több és szebb mécses, másról beszélgetnek, és csak kötelességből vannak ott, arról nem beszélve, hogy november elején hideg van. Most szinte üres a temető, csönd van, meleg nyári délelőtt. Ilyenkor lehet látni Hédi néni arcát is akár.

Oda-vissza, öt betű. Ültem a konyhaablak alatt a sámlin, ölemben a rejtvényűség, kezemben a barna grafitceruza. Én olvastam a kérdést, Hédi néni diktálta a választ.

– Retúr – mondja.

– Azt hogy írják? – kérdeztem, mert még csak nyolcéves voltam, és nem tudtam, hogy írják azt, hogy retúr, sőt azt sem tudtam, hogy mit jelent. Hédi néni átvette tőlem a ceruzát és az újságot, mosolyogva a fejét csóválta és ő maga írta be a megfejtést. Figyeltem a kezét, ahogy ír. Törékeny, ráncos keze volt.

– Gyurika! Lent vagy? – kiabáltak fentről.

– Mennem kell – mondtam Hédi néni-nek.

Akkor még nem értettem, hogy szüleim miért nem szeretik, ha Hédi néni-vel vagyok. Később mesélte Angéla a harmadikról, hogy Hédi néni fiatal korában táncosnő és bárnékes volt egy Király utcai lokálban még a háború előtt. Azt is később tudtam meg, hogy azt a csontos kezét, ami a ceruzát tartotta, azt nemcsak az Operaház fiatal klarinétosa szerette volna tenyerében tartani, hanem még sokan mások is.

– Gyurika! Leckéd kész van? – zengett a folyosó. Anyukámék idegenkedtek Hédi nénitől, mert a maguk kis szűk világán keresztül ítéltek meg mindent és mindenkit. Csak az volt a jó, amit vagy akit ők jónak láttak. A család szentsége mindennél fontosabb volt számukra, és mivel Hédi néni-nek ilyen se gyerekkorában, se felnőttkorában nem volt, ez már eleve gyanússá tette szüleim szemében az idős aszszonyt. Apja Amerikába vándorolt, any-

ját elvitte a tüdőbaj. Hédi néni ekkor még hétéves se volt. Szülei elvesztése után rokonokhoz került, akik épphogy megtűrték. Innen egyenes útja vezetett a kamaszodó lánynak a pesti éjszakába az első világháború alatt. Ha nincs az az újságíró, aki aztán beleszeret, akkor talán Hédi ott is sülyed el. Ehhez képest nagy előrelépés volt a Király utcai Orfeum, ahol rendszeresen fellépett.

– Gyurika! Nem mondom még egyszer!

Este a vacsoránál azon nyafogtam, hogy Angéla miért járhat le Hédi nénihez.

– Na, ő meg a másik – mondta idegesen Anyám.

Angéla a harmadikon lakott. Fiatal, szép, kezdő színésznő volt. Hédi néni sokszor zongorázott, Angéla pedig sanzonokat énekelt vele, szüleim „nagy öröme”. A pianínó Hédi néni férjéé volt, aki katonára volt és nem jött vissza a háborúból. Férje halála után több hónapig nem tudott róla senki semmit. Pedig sokan szerettek volna vele beszélgetni, de nem vágyott akkor a társaságukra. Aztán megtanulta, hogyan éljen a szerelme nélkül. Lett egy madara, Rózsika, de az se nagyon tudta elfeledtetni vele a rosszat egy kicsit sem. Az idő múlásával Rózsika is elhagyta a fészket. Hédi néni ekkor már teljesen jól volt lelkileg, és férje emlékét magában őrizte. Angéla egyik nap beállított Hédihez egy kölyökmacsával. Az hajdani táncosnő eleinte rosszalta az ötletet, de a végén annyira megbarátkozott a gondolatral, hogy még három macska az otthonába került.

Emlékszem, kiskoromban mindig, amikor belenéztem a szemébe, nagyon tetstett, hogy az öregedéstől szürkül a zöld szeme. Rövid, göndör, gesztenyebarna volt a haja. Csak később jöttem rá, hogy

ez mind festék. Általában térdig érő szoknyát hordott és abba tűrte be a blúzt, amire mindig felvett egy kötényt.

Még mindig az orromban van az a jellegzetes illat, amit akkor éreztem, amikor beléptem Hédi néni lakásába. Erős dohány és egy kis parfüm keveréke. Minden nap megivott egy pohárka brandyt, és mellé kötelező volt a cigaretta. Sokszor vi-gyázott a lakók gyerekeire, és bevallom őszintén, kicsit féltékeny voltam rájuk.

Vasárnap délelőttként pörköltalap szaga terjengett az udvaron. Ilyenkor lehetett tudni, hogy Hédi néni varázsol a konyhában.

Anyámék rosszallása ellenére iskola után, mielőtt még hazamentem volna, beugrottam hozzá beszélgetni. Ilyenkor finom sütitkkel kínált vagy macskanyelvvel. Neki elmondhattam, amit szüleim úgyse értettek volna meg.

Kamaszkorom közeledtével azonban egyre jobban elmaradoztam tőle. Sőt még az is előfordult (lehettem hetedikes talán), hogy a Szamosi Peti haverommal rendszeren becsöngettünk hozzá és rögtön elfutottunk. Megvártuk, amíg újra bemegy a lakásba, aztán előlről kezdtük a tréfát. Telefonbetyárkodtunk is: felhívtuk Hédi nénit és öklendező hangokat adtuk ki, de voltak ennél ízetlenebb vicceink is, amiket nem említenék most meg.

Tizenhat éves voltam, amikor Angéla megkérdezte tőlem, hogy tudok-e valamit Hédi néniről, mire én – mintha nem is érdekelne, mi van vele – válaszoltam neki.

– Honnan tudjam!?

De belülről valami nagyon furcsa érzés fogott el. Ilyet még nagyon nem is éreztem. Félelem és lelkifurdalás. Gyanús volt az is, hogy a macskák céltalanul és szívószerítőan nyávogva bolyongtak az udvaron.

Másnap jöttem haza az iskolából, és a bérház előtt egy mentő- és egy rendőrautó állt. Először azt hittem, miattam jöttek. Mit csináltam már megint, ami miatt még a mentőt is ki kellett hívni? A lakók többsége kint állt a gangon, és figyelték a szakemberek tevékenységét.

Hédi néni ajtaja akkor már fel volt feszítve. Én is megtorpantam, éppen egy hordágyon vittek ki valakit fekete nejlonnal letakarva, akiről azt reméltem, hogy nem Hédi néni. Mikor indultam volna felé, megláttam Angélat a lépcsőn gubbasztva. Sírt. Nem szóltam hozzá, nem mertem, vagy talán nem is akartam.

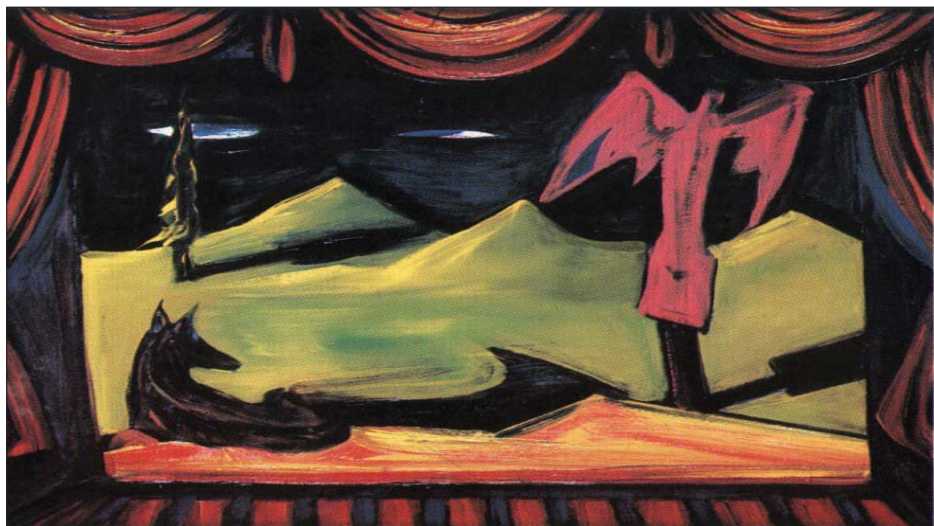
Másnap, mikor kora reggel mentem az iskolába, minden olyan volt, mint régen. Hédi néni ajtaja előtt ott állt az a fehér sámli, amin utoljára szerintem tizenegy évesen ültem. Bevallom, hiányzik. Ott van még a hintaszék is. Ugyanúgy áll mozdulatlanul, mint tegnap vagy azelőtt. Gyötört a lelkiismeret-furdalás akkor reggel, amiért egy héttel korábban, amikor az első barátnőmmel jöttem haza, és Hédi

néni odaköszönt, én úgy csináltam, mint ha nem hallottam volna meg.

Talán egy évre rá, vagy egy kicsit később, mikor én még anyáméknál laktam, odaköltözött egy fiatal pár. Az egykori sámlim lomtalanítás áldozata lett. A bejárati ajtót kicserélték, az ablakokat átfestették és rács is került rájuk. A postaládán pedig Palásti helyett a Molnár név volt látható. Nevetséges, de akkor gyűlöltem őket. Ami a legszívfacsaróbb, hogy nem tudtak semmit Hédi néniről.

A régi virág a zöldhulladék-tárolóban landolt. A férfi visszatért a sírhoz és odakapta a friss rózsacsokrot. Meggyújtott egy mécsest és leült a sír előtti, kicsit kopott, zöld padra. Öt percig üldögélt és maga elé nézett. Majd fogta magát és elindult a kijárat felé. Egész a kijáratnál volt egy régi sír. Az az előtti padon ült egy férfi egy csokor krizantémmal a kezében. György beszállt az autójába és hazament. A következő hónapban újra megteszi majd ezt az utat. Oda-vissza. Öt betű.

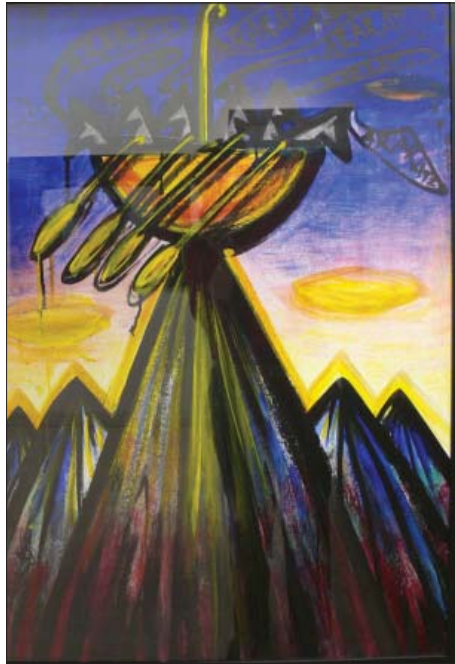
Pohl Mici, Zserbó

A tároló ablaka

Háromszobás lakás. Két fehér, egy fekete ajtó. Krisztina a fekete ajtó mögött francia rapet hallgat. Üvölteti a zenét. Nem akarja hallani a gondolatait. Ádám nem tudja, mit akar, Evelin mérges rá. Azt mondta, hogy undorodik tőle. Elviselhetetlenek, labilísnak, undoknak és önzőnek nevezte. Igaza van, ő is undorodik magától. A másik szobában az apja hirtelen felpattan az ágyáról. Már régóta nem alszik a feleségével. A szobában nincs más, csak egy ágy és egy éjjeliszekrény. Beroncsol Krisztina szobájába, gyűlöli ezt a helyet. A lány vérfagyasztó rajzai, ez a borzalmas zene, még a könyvespolca is taszító. Elgondolkodik, hogy mikor vesztette el a lányát. Mikor lett a gyönyörű, nyugtató szeme rideg és közömbös. Felnéz rá és csak az undort látja rajta. Ez még jobban felidegesíti. Üvölt a lánnyal. Még egyszer elmondja, hogy ez a zene borzalmas, hogy nem tanul, hogy sajnálja, hogy örökbe fogadták. Semmi érzelem nincs a lány arcán. Egyszerűen eljutott arra a pontra, amikor már semmi sem érdekli. Miért érdekelné? Ennél már rosszabb nem lehet. Felkapja a táskáját, szó nélkül elhagyja a szobát, majd a lakást is. Az apja lefagyva néz maga elé a szobában. Ilyet még soha nem tett. Soha nem hagyja annyiban. Kiabál vele, elmondja, hogy egy szánalmas, undorító ember, és az egyetlen dolog, amit megérdemel, az egy golyó a fejében.

Krisztina lefele fut a lépcsőn, nem tudja, hová megy, a földszintre ér. Kinéz az ablakon. Zuhog az eső. A táskájából előveszi a kulcsát, kinyitja a tárolót. Van egy pici ablak az alacsony pincében. A szoba alig 170 centi, Krisztina épp, hogy elfér. Az ablak alatt van egy párna. Még ő hoz-

ta ide, amikor kicsi volt. Megkapták az első biciklijét és annyira örült neki, hogy lejött ide, és egész este itt volt az apjával. Itt ült azon a párnán és figyelte a biciklijét. Az apja megjelent az ajtóban, görnyedve odasétált hozzá, adott egy puszit a homlokára, ráterített egy takarót és megígérte, hogy ő fenn marad és vigyáz a biciklijére, amíg ő alszik. Apa egész este ott volt vele. Krisztinának hiányzott az apja. Leült a párnára. Kinézett az ablakon, a tükröképe pillantott vissza rá. Fekete haja kócos volt, a szeme alatt sötét karikák étkelkenkedtek, arca sápadt volt. Szemöldökéből kiszedte a piercinget. Vékony heg szelte át. Két éve, amikor az apjával veszekedett, a feje mellé vágott egy tányért. Egy szilánk pont a szeme fölött találta el. Viszszarakta a karikát, nem akarja, hogy bárki is lássa. Amikor először ment haza az új ékszerével, az anyja elborzadt, az apja meg

nem reagált. Szégyellte magát, amiért ezt tette a lányával.

Krisztinának elege volt az emlékeiből. Kinyitotta az ablakot és kimászott rajta. Szinte azonnal átázott. Haja vizesen ragadt az arcára, a pólója és a farmernadrágja rátapadt a testére. Fekete vászoncipője teljesen átnedvesedett. Eszébe jutott, mikor kicsiként kijött a szüleivel pocsolólyákba ugrálni. Rózsaszín gumicsizmáján a sáros víz folyt le, citromsárga esőkabátja volt. Anyukája, apukája fogta a kezét. Felnézett az égre. Az esőcseppek végigfolytak az arcán. Szempilláiról lecsurgott a festék. Fekete könnycseppek jelentek meg a szeme alatt. Rég nem érezte magát ennyire kétségbeesetten és egyedül. Máskor felhívhatta volna Evelint. Evelin nem akarja többet látni. Cserbenhagyta. Megígérte neki, hogy ott lesz, amikor elmondja a szüleinek, hogy elköltözik. Nem megy főiskolára, hanem elmegy dolgozni. Múltkor volt állásinterjún és felvették mint cukrászsegéd. Eddigi nyári munkáiból képes lesz kifizetni a lakbért az első két hónapban, utána meg már fizetést kap. De a legjobb barátja elfelejtett eljönni.

Krisztina undorodott magától. Visszamászott az ablakon. A táskájából kivette a ceruzáját és a vázlatfüzetét. Egy lányt rajzolt, aki okádott, de nem volt arca. Kitépte, összegyúrta és a sarokba dobta. A következő rajza önmaga volt. A szíve helyén egy üres lyuk tátongott, a feje egy része nem volt meg. A haja a fejbőrével együtt lefele lógott, a koponyája ki volt vágva, így betekintheztünk az agya helyére. Ezt is kitépte. A táskájából kivett egy rágót, bekapta, párat rágott rajta, majd kivette és a rágó segítségével a falra ragasztotta a rajzot. Hátrább sétált, hogy messzebből is lássa. Minél tovább nézte, annál kevés-

bé tetszett neki. A másik rajz után dobta. Nem akar gondolkodni, nem akar józan lenni. Kiveszi a táskájából a pénztárcáját, kimászik az ablakon és fut a legközelebbi boltba. Vesz egy üveg bort, visszamegy az ablakhoz és bemászik. Kinyitja a bort és iszik. El akarja az összes gondolatát, emlékét üzni. De nem megy. Egyre csak jönnek az emlékképek. Amikor elhozzák az árvaházból, amikor karácsonykor megkapja a Barbie babáját, a nap, amikor Evelinnel jóban lettek. Eszébe jutott az, amikor az apja először megütötte. Úgy érezte, ég a bőr, ahol a csapás érte. A hely, ahol először veszekedtek Evelinnel. Az este, amikor először aludhatott nála Evelin. Ha választania kéne, hogy melyik volt élete legszebb napja, akkor azt a napot választaná. Az anyja befonta mindkettőjük haját ugyanolyanra, az apja segített neki bunkert építeni párnákból, ahova aztán vittek forró csokit és chipset. Addig beszélgettek, amíg az álomosságtól el nem aludtak. Krisztina újra sírni kezdett. Az anyja már nem fonja be a haját, az apjával már nem épít bunkert, és Evelinnel már nem fognak addig beszélgetni, hogy a végén elaludjanak. Nem akarta már azt az életet, amit élt. Úgy érezte, hogy már nem akar többet élni. Éjfél körül járhatott akkor már az idő. Megfogta a táskáját és felfutott a lakásba. A szülei már aludtak. Benézett az anyjához, a fehér takaró a nyakáig fel volt húzva, hiába volt meleg. Rég nem látta ennyire nyugodtnak. Egyenletesen vette a levegőt, pár percenként szuszogott is egy kicsit. Amikor Krisztina kicsi volt, akkor is szuszogott. Volt, hogy együtt aludtak, és Krisztinának csiklandozta a nyakát, ahogy fújta ki a levegőt. Még néhány pillanatig figyelte, majd odalépett és egy pusztit nyomott az anyja ar-

cára. Kiment és becsukta maga után az ajtót. Amikor az apja ajtajához lépet, először a fülét tapasztotta az ajtóhoz és hallgatózott. Amikor meghallotta a horkolását, a kilincstre rakta a kezét és nagyon lassan, nagyon halkán nyitott be. Az apja hason feküdt az ágyon és az ágy mellé le volt dobva a takaró. Krisztinát nyomasztotta az üres fehér szoba. Befutott a szobájába és elővett egy képet. Ő volt rajta a szülevel. Az állatkertben voltak. Apa tartja Krisztinát, hogy jobban lássa a koalamacikat, anya meg boldogan nézi őket. A képet a nagymama készítette és adta oda neki tavaly a kórházban. Tavaly halt meg a cukorbetegsége miatt. Mikor átnyújtotta, azt mondta, azért adja csak most oda, mert szeretné, ha eszébe jutna ő is, amikor kezébe veszi a képet. Nagymamáról nem voltak fotók, nem szerette őket. Az asztalán állt egy fénykép, amelyen ő volt rajta valami osztályprogramon. Egyik osztálytársától kapta születésnapjára. A képet kivette a keretből és az állatkertes fotót tette a helyére. Visszament az apjához és lerakta az éjjeliszekrényre. Az apja nagyokat horkantott és néha még beszélt is álmában, de érteni nem lehetett, mit mond. Krisztina végignézett az apján. Egykor mindennap borotválkozott, most meg többnapos borosta éktelenkedett az arcán. Régen vékony volt és büszke, most meg dagadt és szájalomra méltó. Krisztina azt kívánta, hogy bárcsak még egyszer beszélgethetne az apjával, akire büszke volt, akit tisztelt, akit imádott és akire felnézhetett. Az apjának nem adott pusztit. Úgy érezte, hogy egy idegen fekszik ott az ágyon.

Lábujjhegyen indult kifelé, az íróasztaláig jutott. Még nagyon régen vett magának fekete levélpapírt és fehér tintájú tollat. Egészen idáig bontatlanul ott hevert a

szekrényében. Úgy érezte, hogy ez a legmegfelelőbb alkalom, hogy elhasználja. Leült és írt. Leírta, hogy nem tud így tovább élni, hogy nem akar még több embert megbántani, nem akar még több embert elveszíteni. Letette a tollát. Három oldalon át taglalta a mai napi emlékeit, az érzéseket, amiket megélt. Kinyitotta az ablakát, felállt az ablakpárkányra és lenézett. A hajnali napsugár simogatta az arcát. Az utcákon senki nem járt. Vett egy mély lélegzetet, behunyta a szemét. Arra gondolt, hogy lassan már semmit nem fog érezni. Elmosolyodott. Előredőlt, utána már csak zuhant. Szabadnak érezte magát. Két órával később kopogtak az ajtón: ébresztették a szülőket a rémhírrrel. Berohantak a lányuk szobájába, ahol megtalálták a levelet. Az életük soha nem volt a régi Krisztina nélkül.

Kozár Zsófia, Zserbó

Vörös hó

Tél van. Az utcák üresek, csak néhány nagykabátos ember csoszog a jeges járdán dideregve. Este tizenegy óra körül ennél többre nem is lehet számítani, pedig nagy város ez, de a hideg nagy úr, főleg, ha sötéttséggel és egy nem túl biztonságos városrészrel társul.

Az egyik házból viszont, amelynek a földszintjén történetesen egy kocsmá működik, kiabálás, vigadozás hallatszik ki. Odabent áll a kocsmáros, Bert, aki hajlott korára való tekintettel már nagyon unja az egészet és szeretne hazamenni. De nem teheti, hisz sok a részeg, és egyik sem akar elmenni. Próbálja őket noszogatni, hogy ugyan menjenek már, mert zárna, de nem ér el ezzel semmit. Azaz mégis. Hirtelen egy sörösüveg repül feléje, de egy gyors mozdulattal elkapja azt és visszadobja a részeg vendég irányába, aki ájultan terül el. Ennek valamiért a tisztelt vendég barátai nem örülnek és rárohannak Bertre, aki katona múltjára való tekintettel szépen felfofozza mindet, hogy azok kirepülnek a zárt ablakon a hideg éjszakába.

Jajgatások és fenyegetőzések közt elfutnak a vendégek, és Bert – felmérve a károkat – leül egy asztalhoz és felbont egyet a sőrei közül. Amint leszürcsöli a habot, ismerős arcot lát az ajtóban. Régi munkatársa és barátja az, Simons. Barátja megszokta már, hogy gyakran hiányzik egyikét ablak, ezért nem kérdez semmit, csak leül a cimborája mellé és ő is kinyit egy italt. Megbeszéli, hogy s mint vannak. Az utcáról hangos tömeg hangja hallatszik. A helyi maffia az.

Bert és Simons felpattannak és várják, hogy mit akarnak. Nyilván nem sört, de reménykednek. Beront az ajtón az a fiatal egyén, aki pár perce az ablakon távozott,

és jobb kezével rámutatva Bertre, annyit mond, hogy „ő volt az, papa”.

Az említett „papa” a maffiavezér, aki mint minden rendes apa, félti a kicsi fiát. A főnök mögött ott állnak a család többi tagjai, géppisztolyokkal a kezükben. A két barát érzi, hogy ennek a fele se tréfa, és egy öreges, de fürge mozdulattal bevetődnek a pult mögé.

Ezen akciójukat hangos fegyverdurrogás követi. Bert kinyit egy csapóajtót, amin keresztül lemennek a raktárba, majd ki a hátsó kijáraton, a havas éjbe. És futnak úgy, ahogy csak öreg lábaik bírták.

Nagyon hideg van, fedetlen, kopaszodó fővel nem bírják ezt soká. Bert a munkahelye mellett egy sarokra lakik, ezért hozza mennek fel. Szerencsére nem látta őket senki sem.

Fent Bert lakásán leülnek a radiátor mellé és igyekeznek felmelegíteni átfagyott kezeiket. A falon képek Bert feleségéről, akit a maffia vitt el. Ezeket a képeket nézve Bertnek betelik a pohár. Érzi, hogy bosszút kell állnia, mert a tetőtől talpig korrump rendőrség nem fogja megbüntetni a gengsztereket. Kinyitja hát a szekrényét és benyom az alján egy rekeszt. A rekeszből egy poros dobozt húz ki, amelyen a „katonaság tulajdona” felirat áll. Lerakja a dobozt az asztalra Simons elé. Simons tudja, mire készül barátja, Természetesen ő is benne van a dologban.

Bert leveszi a doboz fedelét és két pisztolyt húz elő belőle. Az egyiket barátja kezébe nyomja, a másikat zsebre vágja. Feltesz egy teát főni és leül az asztalhoz. Várnak. Egy ilyen városban nem kell túl sok idő a maffiának ahhoz, hogy megtaláljon egy olyan embert, mint Bert, hisz már volt dolga velük.

Bert behozza a teát és a két csészét, majd tölt. Ekkor azonban kopognak. De ezt igen érdekes módon, lábbal tették meg, aminek hatására az ajtó tokostul dől ki. Egy nagydarab kabátos ember ugrik be rajta sörétes puskával, azonban rögtön ki is dől egy jól irányzott pisztolylövéstől, ami Simons tárából érkezett. Ezután többen is berohannak, de hasonló sors jut nekik is.

Egy idő után már nem jön senki. A két barátunk fogytán a municiója. Felállnak hát az időközben fedezékként használt asztal mögül, és az ajtó felé vezető úton felvesznek egy-egy fegyvert azoktól, akiknek már úgysem lesz rá szüksége.

Az ajtón kiérve erős túlerővel találják magukat szembe. A panelház egész első emeleti folyosója tele a maffia embereivel, tehát esélyük sincs arra távozni. Gyorsan visszaroහannak hát a lakásba, és Bert ismét a doboz után nyúl, amelyben végső eshetőségre egy kézigránát is lapult. Az amúgy is lepukkant háznak már mindegy, így hát egy ívelt dobással kihajítja a gránátot a folyosóra. Eközben odafutnak az ablakhoz és kinézik a hozzájuk legközelebb álló szemetest.

A fülsüketítő robbanás következtében ki is repülnek az ablakon, és az említett szemeteskonténerben landolnak, ami tele a sarki mosoda puha szennyesével.

A sikátorban beszállnak Bert kocsijába és kifordulnak az utcára. Az épület már lángokban áll és érkeznek a hatóságok is. A sarkon azonban Simons pont látta a maffiavezér autóját, ahogy az menekül. Utánaerednek és a temető környékén utol is érik. Kilövik a kerekét, aminek hatására a jármű beborul az árokba. Bert odarohan a kocsihoz, de az üres.

Megfordul. A háta mögött ott áll fegy-

verrel a kezében a felesége gyilkosa. Bert tehetetlen, hisz a puskáját ott felejtette a kocsiban. Érti, hogy itt a vég. Elsül egy puska, de nem érez semmit. Ellenben ellenfele holtan esik össze, sötétvörös foltot hagyva maga alatt. Kicsit odább Simons áll füstölő puskacsővel.

A szirénák hangja egyre erősödik, ezért nincs idő tétovázni. Visszasietnek a kocsihoz és elindulnak arra, ahol Simons lakik. Közben hajnalodik, a havazás is elállt. A reggeli nap fénye vakítóan verődik vissza a óról. A házhoz érve Simons felesége már várja őket meleg reggelivel, túvel és cérnával, hogy a sebeket összevarrassa.

A tévé több héten át csak róluk beszélt, de Bertet végül nem találták meg, így nyugodtan tölthette nyugdíjas napjait a kis vidéki településen, a szántóföldön pihengetve, szájában a bosszú édes ízével.

Forrai Benedek, Zserbó

Lányok, így már minden világos, igaz?

Genezis

Egy nap Éva így szólt Istenhez az Édenkertben:

– Uram, némiképp gondban vagyok.

– Mondd, mi baj van, Éva?

– Uram, tudom, hogy Te teremtettél engem, és megalkottad ezt a gyönyörű kertet tele csodálatos állatokkal meg azzal a mulatságos, játékos kis kígyóval, de mégsem vagyok boldog.

– Miért, Éva? – hangzott a kérdés fentről.

– Uram, magányosnak érzem magam, ráadásul torkig vagyok már az almával.

– Nos, ha így van, egyetlen módon tudok segíteni rajtad. Teremték neked egy férfit.

– Mi az a férfi?

– Selejtes teremtmény, megannyi hátrányos tulajdonsággal. Öntelt, hazudik és csal, összességében véve igencsak megnehezíti majd az életed. Ugyanakkor nagyobb és gyorsabb lesz nálad, szeret vadászni és leöldösni dolgokat. Habár meglehetősen hülyén néz majd ki, mikor begerjed, de minthogy panaszkodtál, olyannak teremtem, hogy fizikai igényeidet kielégítse. Meggondolatlan lesz, és olyan gyermekes dolgokban leli majd kedvét, mint például a verekedés. Élvezetet talál majd abban is, hogy ide-oda rugdos egy gömb alakú tárgyat. Nem lesz túl okos, úgyhogy a tanácsaidra lesz szüksége ahhoz, hogy helyesen gondolkozzon.

– Ez mind fantasztikusan hangzik – húzta fel gúnyosan a szemöldökét Éva –, de mi a dologban a buktató?

– Nos... megkapod őt, de csak egy feltétellel.

– Mi az?

– Amint említettem, büszke lesz, arrogáns és önimádó. Ezért hagynod kell, hadd higgye, hogy őt teremtettem először. És ne feledd: ez a kettőnk kis titka. Csak neked mondtam el, mint nő a nőnek.

KI

PÁLYÁZAT

Alkotói pályázatra hívnak a bohócdoktorok!

A Karitáció Alapítvány Gyógyító Bohócdoktor programja az „Én Bohócdoktorom” címmel alkotói pályázatot hirdet azzal a céllal, hogy az ifjúság körében az egészséges életmódot és a pozitív gondolkodást népszerűsítse. A pályázók a gyógyítás, betegség, gyógyulás, optimizmus témájában mutathatják be alkotásaik révén ötleteiket és gondolataikat, megjelenítve a pályázatban a Karitáció Alapítvány Gyógyító Bohócdoktorai segítségnyújtásának fontosságát. **Az alkotói pályázaton grafikával (plakáttal) és irodalmi művel (esszével) is lehet indulni.**

A plakát kategóriában stílusbeli vagy egyéb megkötés nincs, A4/A3-as méretű beadvány az ideális méret. Az esszé kategóriában az élmény vagy a vízió maximum egy gépelt oldal lehet. Az esszé kategória alkotása vers is lehet, a készítenő mű tartalma és stílusa nincs korlátozva.

Korosztályok: 8 év alatti (óvodás - kiskisiskolás), 8-14 éves kor közötti (iskolás), 14 év feletti (fiatal / felnőtt) életkori kategóriába kerülnek besorolásra.

A pályázati anyag hátoldalán fel kell tüntetni a pályázó nevét, címét, életkorát, telefonszámát, iskolája elérhetőségét, a pályamű címét.

Az elkészített pályázati anyagok postára adási határideje: 2016. február 02.

Beküldési cím: Karitáció Alapítvány „Bohócdoktor alkotói pályázat 2016”, 6725 Szeged, Kálvária tér 31.

Egy borítékban több pályázó pályaműve együtt is beküldhető (csoportoké, osztályoké). (A pályaművek kötelező melléklete egy, a pályázatot beküldő nevére és címére megcímezett, bélyeggel ellátott, A4-es méretű válaszböríték.)

A pályázat eredményhirdetése: 2016. február 16.

A pályázat kapcsán a zsűri értékelése mellett lesz internetes szavazás is 2016. február és május között. A szakmai zsűri által legjobbnak ítélt alkotások készítői értékes díjakat (zenelejátsszót, tábla pc-t, könyvet, ajándék utalványokat, egyéb értékes díjakat) kapnak.

Az alkotók a pályázatot követően a pályázati beadvánnyal küldött megcímezett válaszböríték révén kiértékelésre kerülnek. Az alkotói pályázat teljes kiírása és az eredménye a www.karitacio.hu hivatalos oldalon érhető el. Alkotásra Fel!

PÁLYÁZAT

Kedves Versmondó Érdeklődő!

A Nemzeti Tehetség Program támogatásával egy új, innovatív kezdeményezés indul középiskolásoknak, akik komolyan érdeklődnek a színhézet, főképpen a versmondás iránt, és ebben tehetséget is mutatnak.

Az iskolai és az iskolán kívüli színházi nevelésben látható a drámapedagógia gyors térhódítása, de ugyanez a fejlődés nem tapasztalható a versmondásnál. Sőt, hanyatlása szembeötlő, abban a nemzeti kultúrában, ahol a költészet mindig az irodalom vezető műfaja volt, és ahol a színjátszás nagy alakjai egyben a legkiválóbb versmondók is voltak.

A költemények művészi előadásának hagyománya Magyarországon különösen jelentős. A magyar versmondás csúcspontja, Latinovits Zoltán művészetére és módszerére épít programunk. A módszer lényege röviden, hogy az előadóművészek magát a költőt kell életre keltenie úgy, ahogy ő a költőt az alkotás küzdelmében elképzeli. Aki tehát verset mond, annak költővé kell növekednie, hogy eljátszhassa a költő szerepét.

Akit érdekel a program, jelentkezzen a streebm@freemail.hu e-mail címen, hogy bővebben tájékoztassuk.

A négyórás foglalkozások szombatonként lesznek belvárosi helyszínen, és természetesen ingyenesek.

A program kísérleti jellegű, egyelőre fél évesre tervezzük.

A további együttműködés reményében;

Hollós Péter és Streéb Mária
Zugszínház Egyesület

Te mit teszel azért, hogy az internet jobb hely legyen?

A Safer Internet Program (SIP) magyarországi konzorciuma a 2016-os Biztonságos Internet Nap alkalmából versenyt hirdet a fenti témakörben hazai középiskolások és felsőoktatásban részt vevők számára rövidfilm, animáció vagy riport készítésére.

A verseny célja, hogy a fiatalokat, „digitális bennszülötteket” motiválja médiatartalmak előállítására a biztonságos internet témájában és ezáltal hívja fel a figyelmet az internet számtalan lehetőségére és lehetséges veszélyeire. A pályamunkák elkészítésekor fontos szem előtt tartani, hogy az alkotásokat később felvilágosító, figyelemfelkeltő céllal szeretnénk terjeszteni.

Ki jelentkezhet?

Három korcsoportban várjuk a jelentkezőket: általános iskola felső tagozatos tanulók (5-8. évfolyam), középiskolai tanulók (9-12. évfolyam), felsőoktatásban részt vevő hallgatók (elsősorban, de nem kizárólag a következő szakok hallgatóit várjuk: kommunikáció és médiatudomány; mozgóképkultúra és médiaismeret tanár; filmtudomány; szabad bölcsészet; videotechnikus; mozgókép-film- és televíziórendező szakirány stb.)

Csapatlétszám: legfeljebb 3 fő, de egyéni versenyzőket is várunk!

Mivel lehet pályázni?

Három kategóriában várjuk az alkotásokat: rövidfilm, animáció, riportfilm.

Időkorlát: 3 perc

Témakörök

1) „Netes identitás”: (például: Milyen képet mutatunk magunkról az interneten? Hogyan kommunikálunk másokkal? Saját gondolatainkat fejezzük ki? Mi befolyásolja a véleményünket? Hogyan jelenjünk meg közösségi oldalakon, chatszobákban, társkereső oldalakon?)

2) „Online játékok” (például: Hasznos időtöltés az online játék? Vannak fejlesztő, közösségépítő hatásai? Kialakulhat játékfüggőség? Fejleszti a kreativitást vagy agresszívvá tesz? Milyen hatásai vannak a videójátékok élő streamelésének?)

3) „Különböző generációk és az internet kapcsolata” (például: Mi szülők véleménye a gyerekek internetezési szokásairól? Hogyan használják az internetet a kistestvérek? Hogyan használják az internetet a nagyszülők? Lehetnek-e konfliktusok a generációk között? Hogyan segíthetik egymást a különböző generációk?)

Jelentkezési határidő: 2016. január 8. Beküldési határidő: 2016. január 22.

Nyeremény: A beérkezett munkákat szakmai zsűri fogja elbírálni. A kategóriák győztesei értékes nyereményekkel gazdagodnak, továbbá meghívást nyernek a Biztonságosabb Internet Nap központi rendezvényére, ahol egy kerekasztal-beszélgetésen vehetnek részt az IT szakma jeles képviselőivel és átvehetik a díjaikat. Ennek időpontja 2016. február 9. kedd, Budapest. A részletekről a nyerteseket korábban értesíteni fogjuk!

Jelentkezés: sip@gyermekmento.hu A tárgyban szerepeljen a verseny szó és a csapat neve!

Eredményhirdetés: 2016. február 1. (emailben értesítünk mindenkit)

Díjátadás: Budapest, 2016. február 9.

A túlélő árnyéka – Az El Kazovszkij-élet/mű

Magyar Nemzeti Galéria, 2015. november 6. – 2016. február 14.

El Kazovszkij (1948-2008) a késő XX. század és az ezredforduló egyik legeredetibb és legszuggesztívabb magyar képzőművésze volt. Festőként, performerként, díszlettervezőként és – ma már tudjuk – költőként is hatalmas életművet hagyott hátra, amelynek roppant elevenségét és mélységeit a kortársak is azonnal fölismerték. A Magyar Nemzeti Galéria mintegy 400 művet bemutató kiállítása arra vállalkozik, hogy művészettörténetileg pontosabb képet rajzoljon mindarról, amit El Kazovszkij fájdalmasan korai halálával örökül hagyott.

A kiállítás egymástól markánsan elkülönülő szekciói egy-egy karakteres metszeten villantják fel El Kazovszkijt és művészetét.

A rendezés nem állít fel közöttük fontossági sorrendet, illetve nem határoz meg a nézőknek egyértelmű bejárési útvonalat, inkább arra ösztönöz, hogy a labirintusszerű térben járkálva szokatlan összefüggésekre figyeljünk fel vagy ismerjünk rá.

A művésznak erős hajlama volt bizonyos tárgyak, emberek, műalkotások fetiszizálására. A fétistárgyak állítása, kultusza és ledöntése a művész festményeinek, installációinak és híres performanszainak központi témája volt: csilláphíhatatlan, szerelmes sóvárgása az elérhetetlen Szépség után a Másik eleven testének roppant sokféle, gazdag érzékiségű művészi pótlékait hívta életre. A fikcióval, a keretekkel, a síkvetületekkel, a képregeny formával és az irodalmi szerepekkel való játék tartja életben művészetének mélyről fakadó teatralitását. A színek, terek, méretek, formák intenzív és szenvedélyes ellentozása révén művei roppant erős, szinte mágneses vonzerővel hatnak a nézőre. Ehhez kapcsolódik a kiállítás egyik szenzációja is: a több mint húsz éven át folytatott ünnepi játéka, a Dzsán-panoptikumok monumentális színpadának és jelmezeagyüttesének bemutatása.

A nemi identitás problémája, amelynek önálló – tapintatos, de karakteres – tárgyalása nélkül El Kazovszkij minden bemutatása képmutatás lenne. A művész mindig bátran fordult szembe a nemi sztereotípiák zsarnokságával: de mivel saját önértékelése szerint „19. századi stilizált férfitudattal” nőtt fel, saját köztes pozícióját is a markáns férfi és női szerep-előírásokkal konfrontálódva formálta meg. Mélyre ható családi és kulturális gyökereit, a nyelvhez, a klasszikus orosz irodalomhoz és kultúrához való kötődését szintén külön szekcióban dolgozzuk fel. Noha lényegében független az eddigiektől, nem kerülhető meg El Kazovszkij indulásának egykori avantgárd gyökere, az 1970-1980-as évek hazai underground ellenkultúrája sem. Végezetül egy provokatívan „white cube”-nak elkeresztelt önálló szekcióban irányítjuk a figyelmet El Kazovszkij festészetére. A kifejezés a kortárs művészeti szakirodalomban azt a látszólag semleges galériateret jelöli, amely kizárólag a művek „tisztán” esztétikai, „abszolút festői” minőségeit állítja fókuszba, vagyis kizár a műértésből minden, úgymond, külső, alkalmi és helyi vonatkozást, társadalmi, nemzeti, kulturális, vallási vagy szexuális kisebbségi kontextust, hogy semmi se zavarja az abszolút festői értékek érvényesülését.

Forrás: http://www.mng.hu/kiallitasok/idoszaki/elozetes/elkazovszkij_nyito

El Kazovszkij életrajza

El Kazovszkij (Jelena Jefimovna Kazovszkaja) Leningrádban (ma Szentpétervár) született 1948. július 13-án. Édesanyja: Putolova Irina (1925–) művészettörténész, édesapja: Jefim Jakovlevics Kazovszkij (1910–1995) fizikus. Szülei korai válását követően anyai nagyszüleinél élt az Urálban, Nyizsnyij Tagilban. Nagypapja Szergej Pavlovics Putolov (1896–1966) tervező-mérnök, akinek felsőfokú zenei (hegedűtanári) végzettsége is volt, anyai nagyanyja Jelena Vasziljevna Putolova (1898-1975) gyermekorvos. Édesanyja 1955-ben férjhez ment Skoda Lajos volt szovjet-ösztöndíjas építésmérnökhöz és 1957-ben Magyarországra költözött. Áttelepülését követően először a Szépművészeti Múzeumban, majd az Országos Műemlékvédelmi Hivatalban dolgozott.

El Kazovszkij 1956–1964 között nyolc osztályt végzett és zeneiskolába járt Nyizsnyij Tagilban, nyaranta Magyarországon tartózkodott és gyakran üdült a Balatonnál. 1964 nyaratól élt Magyarországon.

A Radnóti Miklós Gyakorló Gimnázium elvégzése (1964–1968) után előbb az Iparművészeti, majd a Képzőművészeti Főiskolára jelentkezett. A felvételi vizsgára Kalló Viktor készítette fel. 1970–1975 között a Magyar Képzőművészeti Főiskola festő szakán, majd 1975–1977-ig ugyanott a művésztovábbképzőn tanult. Mesterei Kádár György és Kokas Ignác voltak.

1976–1987 között tagja volt a Fiala Művészek Stúdiójának, 1978 után a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségének. 1968 óta vett részt csoportos kiállításokon, 1975-től haláláig száznál több egyéni kiállítása volt. 1978–2001 között 36 performanszt, Dzsana panoptikumot rendezett. 1981 és 2005 között jelmez- és díszletterveket készített, elsősorban a győri Kisfaludy, a szolnoki Szigligeti, a kaposvári Csiky Gergely, az egri Gárdonyi Géza, valamint a budapesti Katona József, a Pesti, a Radnóti, a József Attila Színház számára, valamint a Budapesti Bábszínházban. A legtöbb színházi munkáját Szikora János és Csizmadia Tibor alkotótársaként készítette. A hatvanas évek közepe óta írt anyanyelvén, oroszul verseket. Ezekből csak a halálát követően jelt meg Moszkvában egy kötet (Knyiga Dzsana. Tri kvadrata, Moszkva, 2011) és egy válogatás magyarul (Homokszökökút. Magvető, Budapest, 2011).

2008. július 21-én hunyt el Budapesten.

Forrás: <http://elkazovszkij.hu/eletrajzi-adatok/eletrajza/>

**AZ MNG-BEN FEBRUÁR KÖZEPÉIG LÁTHATÓ KIÁLLÍTÁS APROPÓJÁN
 KERÜLTEK AZ EL KAZOVSKIJ-ILLUSZTRÁCIÓK
 EBBE A POLIGRÁF-SZÁMBA.**

Tartalom

Az Iskolatanács emlékeztője	2
Iskolabírószági hírek	6
Kapi Marci a Tornaházi partyról	9
Gál Marci versel a húszéves Tornaházról	9
Irodalmi háziverseny	10
Bükki Dániel Kalüpszója és Odüsszeusza	13
Traumberger Lenke máshol van	14
Szigeti Lili: F	15
Pohl Mici: Retur	18
Kozár Zsófia: A tároló ablaka	21
Forrai Benedek: Vörös hó	24
A nő teremtésben	26
Bohócdoktor pályázat	27
A versmondás tanulása	28
Internetes pályázat	29
El Kazovszkij-kiállítás a Galériában	30
Jelena Kazovszkaja életrajza	31

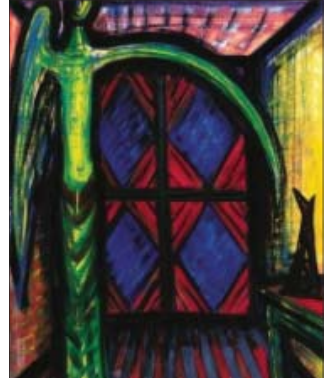
Aranyképzések

- in medias ress
- *Segélykérés:* Az író segítséget kér a Múzsától, hogy jó legyen a sztori.
- *Segélykérés:* A szereplő kér segítséget az írótól.
- A homéroszi kérdés lényege az, hogy homérosz (!) ember volt vagy sem.
- A eposzban sok emberi tulajdonsággal ellátott lény van.
- Iliász tudta jól, hogy él, viszont meg fog halni.

KEDVES POLITECHNIKUSOK!

**NAGYON SZÉP KARÁCSONYT
ÉS REMEK 2016-OT KÍVÁNK
MINDENKINEK.**

A SZERK.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligraf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében